

Sygn. akt VII U 1183/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSO Monika Miller-Młyńska

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Czaplak

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2016 r. w Szczecinie

sprawy Z. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek odwołań Z. M. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 5 czerwca 2015 roku oraz 16 września 2015 roku,

znak: EPOM/25/039083728

oddala odwołania.

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 czerwca 2015 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił Z. M. (1) prawa do emerytury pomostowej, z uwagi na nieudowodnienie przez niego okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat. Organ rentowy wskazał, że do pracy wykonywanej w warunkach szczególnych nie zostały zaliczone okresy zatrudnienia w Fabryce (...) S.A. od 13 listopada 1978 roku do 1 marca 1983 roku oraz od 22 sierpnia 1990 roku do 30 listopada 1997 roku, z uwagi na to, iż pracodawca ubezpieczonego w wystawionym mu świadectwie pracy nie wymienił charakteru pracy ściśle według wykazu działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Ponadto do pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył okresu zatrudnienia w F.U.H. (...) od 2 marca 2015 roku do 16 marca 2015 roku, wskazując, że ubezpieczony wykonywał pracę równocześnie na dwóch różnych stanowiskach w pełnym wymiarze czasu.

Z. M. (1) odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej. Wniósł o doliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Fabryce (...) samochodowych (...) od 13 listopada 1978 roku do 1 marca 1983 roku oraz od 22 sierpnia 1990 roku do 30 listopada 1997 roku na stanowisku szlifierza. Podkreślił, iż nie ma aktualnie możliwości ubiegania się o sprostowanie świadectwa pracy, tym niemniej sam fakt zaniedbania pracodawcy w zakresie prawidłowego wystawienia świadectwa pracy, nie może aktualnie negatywnie oddziaływać na jego uprawnienia emerytalne.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości, podtrzymując argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji. Dodatkowo zwrócił uwagę, iż ze złożonego przez ubezpieczonego świadectwa pracy wynika, iż w trakcie zatrudnienia

w (...) od 13 listopada 1978 roku do 1 marca 1983 roku oraz od 22 sierpnia 1990 roku do 30 listopada 1997 roku ubezpieczony zajmował nie tylko stanowisko szlifierza, ale również tokarza, konstruktora i mistrza, przy czym pracodawca nie wskazał czasookresów, w jakich Z. M. (1) zajmował poszczególne stanowiska.

Następnie, w dniu 16 września 2015 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał kolejną decyzję, którą odmówił Z. M. (1) prawa do emerytury pomostowej, z uwagi na nieudowodnienie okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat. Organ rentowy wskazał tym razem, iż na podstawie dowodów dołączonych do wniosku za udowodnione przyjął 3 lata, 7 miesięcy i 10 dni pracy w szczególnych warunkach. Jednocześnie zaznaczył, iż na skutek częściowego uwzględnienia odwołania od poprzedniej decyzji częściowo uchylił decyzję z dnia 5 czerwca 2015 roku, tj. w zakresie wymiaru stażu pracy w warunkach szczególnych i ogólnego stażu pracy.

Ubezpieczony odwołał się także i od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej, z powołaniem się na tożsamą co wcześniej argumentację.

Organ rentowy wniósł o oddalenie także i tego odwołania w całości, podtrzymując argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z dnia 29 października 2014 roku Sąd Okręgowy połączył obie sprawy do wspólnego rozpoznania i wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. M. (1) urodził się (...).

W dniu 25 marca 2015 roku złożył w ZUS wniosek o emeryturę pomostową.

W dniu złożenia wniosku nie pozostawał w stosunku pracy. Legitymował się wówczas ogólnym stażem ubezpieczenia wynoszącym 38 lat, 2 miesiące i 21 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Niesporne, a nadto dowody: wniosek o emeryturę pomostową - k. 1-7, pl. IV akt ZUS; karta przebiegu zatrudnienia, k. 137, pl. IV akt ZUS.

Organ rentowy na dzień wydawania zaskarżonej decyzji z dnia 16 września 2015 roku uwzględnił w stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych okresy zatrudnienia:

- od 6 listopada 1984 roku do 31 maja 1988 roku w (...),
- od 2 marca 2015 roku do 16 marca 2015 roku w Firmie Usługowo Handlowej (...).

Łącznie organ rentowy uznał za udowodnione przez ubezpieczonego 3 lata, 7 miesięcy i 10 dni pracy w warunkach szczególnych.

Dowody:

- świadectwo pracy z 24.11.2000 r. - k. 21, pl. IV akt ZUS;
- świadectwo pracy z 17.03.2015 r. - k. 55, pl. IV akt ZUS.

W okresie od 8 października 1975 roku do 14 października 1984 roku Z. M. (1) był zatrudniony w Fabryce (...) S.A. w S.. W tym czasie, w okresie od 25 października 1975 roku do 22 sierpnia 1978 roku, ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową. Ubezpieczony został przy tym zatrudniony w charakterze tokarza, początkowo w celu odbycia wstępnego stażu pracy.

Po zakończeniu odbywania służby wojskowej, ubezpieczony stawiał się do pracy. Pracodawca skierował go wówczas do pracy na stanowisku szlifierza (w dniu 8 listopada 1978r. lekarz medycyny pracy uznał ubezpieczonego za zdolnego

do pracy na takim właśnie stanowisku). W dniu 13 listopada 1978r. pracodawca podpisał z nim umowę o pracę na czas nieokreślony, na mocy której powierzył mu pracę na stanowisku szlifierza.

Od 24 kwietnia 1981 roku Z. M. (1) został przeniesiony do pracy na stanowisku konstruktora pomocy warsztatowych w Służbie Technologicznej. Pracę na tym stanowisku wykonywał nieprzerwanie do 14 października 1984r., kiedy to stosunek pracy łączący strony ustał. W czasie zatrudnienia w charakterze konstruktora ubezpieczony wykonywał pracę przy desce konstruktorskiej.

Dowody:

- dokumenty w aktach osobowych Z. M. z okresu zatrudnienia w (...) w tym m.in.: karty obiegowe, umowy o pracę, kwestionariusze osobowe, angaże;

- świadectwo pracy z 10.11.2000 r., k. 17, pl. IV akt ZUS;

- zeznania Z. M. (3) – w wersji elektronicznej oraz protokół – k. 118 akt sądowych.

Z dniem 22 sierpnia 1990 roku Z. M. ponownie zatrudnił się w (...). Podpisana przez strony umowa o pracę dotyczyła zatrudnienia na stanowiskach: tokarza w komórce TM (od 22 sierpnia 1990 roku do 31 sierpnia 1997 roku), p.o. mistrza oddziału (od 1.09.1997 roku do 30.11.1997 roku), mistrza oddziału (od 1.12.1997 roku do końca zatrudnienia). Do obowiązków odwołującego się jako mistrza należało nadzorowanie produkcji, składanie zamówień na oprzyrządowanie, prowadzenie grupy pracowniczej. Ubezpieczonemu podlegali wówczas tokarze, szlifierze i ustawiacze maszyn.

Zatrudnienie ustało z dniem 31 grudnia 1999 roku, na mocy art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

W okresie od 1 do 30 września 1991 roku ubezpieczony korzystał z urlopu bezpłatnego.

Dowody:

- świadectwo pracy z 18.05.2001 r. - k. 33 pl. IV akt ZUS;

- dokumenty w aktach osobowych Z. M. z okresu zatrudnienia w (...) w tym m.in.: angaż z 28.09.1990r., angaż z 06.05.1991r., angaż z 01.12.1992r., oświadczenie z 5.05.1993r., angaż z 01.04.1993r., angaż z 9.09.1994r., angaż z 02.01.1995r., angaż z 14.04.1995r., zaświadczenie lekarskie z 31.10.1996r., angaż z 23.04.1997r., angaż z 4.09.1997r., korespondencja wewnętrzna nr 230, angaż z 2.12.1997r.

W dniu 10 listopada 2000r. (...) S.A. wystawiła Z. M. (1) świadectwo pracy, w którym wskazała, że w okresie od 13 listopada 1978r. do 1 marca 1983r. wykonywał on pracę w warunkach szczególnych jako szlifierz, podając jako podstawę prawną dział III poz. 78 pkt 6 zarządzenia nr 3 (...) z dn. 30.03.1985r. (Dz.Urz. nr 1-3, poz. 1 wykaz A).

Dowód: świadectwo pracy z dnia 10.11.2000r. – k. 17, pl. IV akt ZUS O/S. dot. Z. M..

Identyczne świadectwo, tyle że dotyczące okres od 22 sierpnia 1990r. do 30 listopada 1997r. ten sam pracodawca wystawił ubezpieczonemu w dniu 18 maja 2001r.

Dowód: świadectwo pracy z dnia 18.05.2001r. – k. 33, pl. IV akt ZUS O/S. dot. Z. M..

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania okazały się bezzasadne.

Zgodnie z treścią przepisu art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r., poz. 965 z późn. zm.), prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art.5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1)urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2)ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3)osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4)ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5)przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6)po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7)nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Przy czym, art. 3 ustawy wskazuje, że prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy. Prace o szczególnym charakterze są to natomiast prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy (art. 3 ust. 3).

Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy prace, o których mowa w ust. 1 lub 3 w pełnym wymiarze czasu pracy (art. 3 ust. 4 i 5). Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się także ubezpieczonych z tytułu działalności twórczej lub artystycznej tancerzy zawodowych, wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy prace związane z bardzo ciężkim wysiłkiem fizycznym (art. 3 ust. 6) a za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 3 ust. 7).

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wykaz prac zaliczanych do prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze zamieszczony został w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). W myśl przepisu §2 powołanego aktu prawnego, okresami pracy uzasadniającymi prawo do emerytury są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o którym mowa stwierdza przy tym zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych

warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 cytowanego rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Z. M. (1) w toku niniejszego postępowania domagał się doliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia w Fabryce (...) w S. od 13 listopada 1978 roku do 1 marca 1983 roku oraz od 22 sierpnia 1990 roku do 30 listopada 1997 roku, podnosząc iż w tym czasie pracował jako szlifierz.

W ocenie sądu, w świetle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, brak było podstaw do przyjęcia, że przy uwzględnieniu okresów wykonywania pracy w warunkach szczególnych w czasie zatrudnienia w (...), ubezpieczony legitymował się wymaganym minimum 15-letnim stażem takiej pracy.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie sąd przypisał przy tym kluczowe znaczenie dowodom z dokumentów, w tym w szczególności archiwalnym dokumentom zgromadzonych w aktach osobowych Z. M. (1) z okresu zatrudnienia w Fabryce (...). Chociaż Kodeks postępowania cywilnego nie ustala hierarchii poszczególnych dowodów, to jednak w sytuacji, w której – jak w niniejszej sprawie – koniecznym jest dokonywanie ustaleń dotyczących okoliczności sprzed kilkudziesięciu lat, dowodom z dokumentów trzeba przypisać większą moc dowodową niż zeznaniom świadków, co wynika z faktu, iż pamięć ludzka bywa zawodna, a po upływie tak długiego okresu zaciera się szereg, często istotnych, szczegółów. Dowody z dokumentów mają tymczasem walor obiektywny, zwłaszcza gdy – jak w tym przypadku – były tworzone na bieżąco, w czasie, w którym nikt jeszcze nie mógł przypuszczać, że zostaną wykorzystane jako dowód z sądzie. Za trafny trzeba więc w tym zakresie uznać pogląd Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wyrażony w wyroku z dnia 28 października 2008 roku w sprawie sygn. akt III AUa 560/08, zgodnie z którym w sprawie, w której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowo-emerytalnego lub wysokości tego świadczenia, wymaga się dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych oraz precyzyjnych – potwierdzających czy uprawdopodobniających w stopniu graniczącym z pewnością nie tylko fakt zatrudnienia, ale i pozostałe okoliczności związane ze świadczeniem pracy. Prymat nadany dokumentacji pracowniczej prowadzi do gradacji mocy dowodowej polegającej na tym, iż dokumentacja ta stanowi podstawę weryfikacji pozostałych dowodów przedłożonych przez strony. Zatem dokumentacja pracownicza jest elementem weryfikującym treść zeznań świadków i samego wnioskodawcy. Nie należy także zapominać o ugruntowanym już poglądzie orzecznictwa, zgodnie z którym przepisy przewidujące prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze są przepisami szczególnymi, a ich wykładnia rozszerzająca jest niedopuszczalna (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 16.08.2005 r., I UK 378/04).

W niniejszej sprawie nie można było zarazem stracić z pola widzenia faktu, że jednym ze złożonych przez ubezpieczonego dowodów z dokumentów był dowód z dwóch świadectw pracy, w których pracodawca – (...) potwierdził wykonywanie przez Z. M. pracy w warunkach szczególnych. Oceniając moc tego dowodu nie można było jednak zapominać o tym, iż świadectwo pracy, a w szczególności świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią zaś dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast świadectwo pracy (świadectwo pracy w warunkach szczególnych) traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (wyrok Sądu Najwyższego z 16.06.2009r., sygn. akt I UK 24/09, niepubl.). W tej sytuacji brak jest przeszkód, by w toku postępowania sądowego dokonywać ustaleń sprzecznych z treścią posiadanego przez ubezpieczonego świadectwa pracy, o ile wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego pozwolą na przyjęcie, że zapisy zawarte w tym dokumencie nie odpowiadają prawdzie lub też przepisom prawa. Taka zaś właśnie sytuacja zaistniała w niniejszym postępowaniu.

Sąd zważył bowiem, iż świadectwo pracy wystawione przez Fabrykę (...) samochodowych (...) w dniu 10 listopada 2000 roku (k. 17, pl. IV akt ZUS) wskazuje, że Z. M. był tam zatrudniony na stanowiskach kolejno tokarza, szlifierza i konstruktora, przy czym w okresie od 13 listopada 1978 roku do 1 marca 1983 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, pracując na stanowisku szlifierza wymienionym w dziale II poz. 78 pkt 6 zarządzenia nr 3 (...) z 30

marca 1985 roku Dz. Urz. nr 1-3, poz. 1, wykaz A. Jednocześnie uwadze sądu nie uszło, iż w aktach osobowych ubezpieczonego brak jest jakiegokolwiek dokumentu, który rzeczywiście wskazywałby na fakt wykonywania przez Z. M. pracy w charakterze szlifierza aż do 1 marca 1983 roku. Wręcz przeciwnie, znajdująca się w tych aktach karta obieguwa przeniesienia z 28 kwietnia 1981 roku bezsprzecznie wskazuje, że ubezpieczony z dniem 24 kwietnia 1981 roku został przeniesiony na stanowisko konstruktora. Na wykonywanie przez Z. M. w roku 1981 i w latach kolejnych pracy na takim właśnie stanowisku (konstruktora, nie zaś szlifierza) wskazują także liczne dokumenty, pochodzące jeszcze z 1981 roku, tj. pisma z dnia 19 listopada 1981 roku i 26 listopada 1981 roku, a także z okresu późniejszego tj. z 18 czerwca 1985 roku oraz 17 czerwca 1985 roku (opinie o pracowniku). W opiniach tych wprost wskazywano, iż w okresie zatrudnienia w Fabryce (...) ubezpieczony początkowo zajmował stanowisko tokarza, natomiast z dniem 24 kwietnia 1981 roku został przeniesiony na właśnie stanowisko konstruktora w Służbie Technologicznej. Jak zaś wynika z zeznań Z. M. w czasie pracy na stanowisku konstruktora pracował przy desce kreślarskiej, wobec czego praca wykonywana przezeń na tym stanowisku z całą pewnością nie kwalifikuje się do zaliczenia jej do pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie sądu nie było przy tym jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że dokumenty zawarte w aktach osobowych nie odzwierciedlały faktycznie wykonywanej przez ubezpieczonego pracy. Wskazana dokumentacja osobowa nie nasuwa żadnych wątpliwości do jej wiarygodności. Odzwierciedla bowiem w sposób precyzyjny i szczegółowy przebieg zatrudnienia wnioskodawcy i powierzanych mu obowiązków. Zawarte w niej informacje pozostają przy tym konsekwentne i tworzą logiczny ciąg wydarzeń. Ponadto, wobec braku innych dowodów, o wiarygodności treści poszczególnych angaży oraz opinii, świadczy to, że były one sporządzane niejako na bieżąco, w większości jeszcze w trakcie zatrudnienia, w przeciwieństwie do świadectwa pracy z dnia 10 listopada 2000 roku, na które powoływał się ubezpieczony, które zostało sporządzone dopiero po 15 latach od ustania zatrudnienia. W konsekwencji brak było podstaw do uznania za wiarygodne w tym zakresie zeznań samego ubezpieczonego oraz zawnioskowanych przez niego świadków, tym bardziej, że zeznania te również nie były ze sobą zbieżne, a przede wszystkim żaden ze słuchanych świadków nie był w stanie precyzyjnie określić czasookresów zatrudnienia ubezpieczonego na poszczególnych stanowiskach. Świadczenie zeznawali bowiem wyłącznie ogólnie o tym, że ubezpieczony w czasie pracy w (...) wykonywał pracę szlifierza, co jest niewątpliwie zgodne z prawdą, jednak niewystarczające dla przyznania Z. M. prawa do emerytury pomostowej, skoro jak wynika z dowodów z dokumentów okres wykonywania pracy na takim stanowisku był zbyt krótki.

W świetle powyższego, niezależnie od wszystkich innych okoliczności, niemożliwym było dokonanie ustalenia, że w okresie od 24 kwietnia 1981 roku do 1 marca 1983 roku ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, będącą jego zdaniem pracą w szczególnych warunkach. Skoro bowiem z dokumentów w aktach osobowych Z. M. wynika jasno, że już z dniem 24 kwietnia 1981 roku powierzono mu pracę konstruktora, to na pewno okresu od 24 kwietnia 1981 roku do 14 października 1984 roku nie można było zaliczyć do okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach uprawniającego ubezpieczonego do emerytury pomostowej. Z kolei, wobec uznania, iż ubezpieczony nie pracował w warunkach szczególnych w tym okresie, co do zasady bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawała kwestia ustalenia, czy do stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych można by ewentualnie zaliczyć pozostałe okresy zatrudnienia w (...) tj. od 13 listopada 1978 roku do 23 kwietnia 1981 roku oraz od 22 sierpnia 1990 roku do 30 listopada 1997 roku. Po uwzględnieniu bowiem całego wymienionego w obu świadectwach pracy okresu zatrudnienia Z. M. w Fabryce (...) (a więc przy założeniu, że dane podane w tych świadectwach odpowiadają prawdzie) ubezpieczony – łącznie z okresem uznanym przez organ rentowy – legitymowałby się stażem pracy w warunkach szczególnych, który łącznie wynosił 15 lat, 2 miesiące i 6 dni. Od tego stażu należało jednak odjąć okres od 24 kwietnia 1981 roku do 1 marca 1983r. (a więc blisko dwóch lat), który błędnie został wskazany w jednym ze świadectw pracy jako okres takiej pracy. Oznacza to jasno, że ubezpieczony ma w takiej sytuacji tylko nieco ponad 13-letni staż pracy w warunkach szczególnych, a co za tym idzie – nie spełnia warunków wymaganych do przyznania mu prawa do emerytury pomostowej.

W związku z powyższym sąd zaniechał już dokonywania głębszej analizy tego, czy w pozostałym okresie zatrudnienia w (...) ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w warunkach szczególnych, uznając, iż ustalenia w tym zakresie nie miałyby znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Mając wszystko powyższe na uwadze, w oparciu o przepis art. art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.